

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové, soudce zpravodaje JUDr. Tomáše Langáška a soudce JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: V. Č., zastoupený Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje**, se sídlem U Zimního stadionu 1952/2, České Budějovice, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. března 2014, č. j. KUJCK 16292/2014/ODSH, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 20. srpna 2014, č. j. 10 A 79/2014 - 22,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobce **se z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím žalovaného bylo zamítnuto jako opožděné odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města České Budějovice, správního odboru, zn. Spr. př. R 2499/13 Lo ze dne 12. září 2013, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů. Hlavní odvolací námitkou žalobce bylo tvrzení, že jeho zplnomocněnému zástupci R. K., LL.M.,

nebylo doručeno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Žalobce se o jeho existenci dozvěděl až z „upozornění na nedoplatek“, které bylo doručeno přímo na jeho adresu.

[2] Žalovaný ve svém rozhodnutí na tuto odvolací námitku odpověděl tak, že žalobcův zástupce požádal o doručování na elektronickou (e-mailovou) adresu ro.kr@centrum.cz, na tuto adresu byly procesní úkony správního orgánu včetně rozhodnutí doručovány podle § 19 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, zprávy se nevrátily jako nedoručitelné, zástupce žalobce však nikdy nepotvrdil jejich přijetí, proto bylo přistoupeno k doručování podle § 19 odst. 8 správního řádu poštovní přepravou na adresu trvalého pobytu zástupce žalobce. Rozhodnutí správního orgánu tak bylo zástupci žalobce doručeno náhradním způsobem dne 30. září 2013, stěžovatel se proti němu prostřednictvím svého zástupce odvolal až 25. února 2014.

[3] V odvolacím řízení se situace opakovala, žalobcův zástupce i v odvolání požádal o doručování na svou elektronickou adresu, rozhodnutí žalovaného mu však bylo nakonec doručeno náhradním způsobem poštovní přepravou dne 31. března 2014.

[4] Ve správní žalobě, podané u Krajského soudu v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“) dne 25. června 2014, žalobce namítal, že ačkoli v řízení žádal o doručování na elektronickou adresu, správní orgán prvního stupně ani odvolací správní orgán rozhodnutí na tuto doručovací adresu nedoručoval, protože nemohl přistoupit k doručování poštovní přepravou a fikce náhradního doručení se nemohla uplatnit. Lhůtu k podání správní žaloby považoval za zachovanou, neboť ji odvíjel ode dne 12. května 2014, kdy se žalobce osobně dostavil ke správnímu orgánu za účelem nahlédnutí do spisu a seznámil se s rozhodnutím žalovaného, přičemž poznamenal, že odpovědnost za přestupek mezitím zanikla uplynutím roční prekluzivní lhůty. Žalobce tvrdil, že *„dle informací ve spise se žalovaný nepokusil o doručení rozhodnutí na elektronickou adresu, ... ve spisovém materiálu absentuje jakýkoliv věrohodný důkaz skutečnosti, že žalovaný vypravil písemnost na (elektronickou) doručovací adresu zástupce žalobce v souladu s právními předpisy“*, respektive že ve spise není o doručení žádný věrohodný důkaz.

[5] Krajský soud žalobu odmítl v návěti uvedeným usnesením pro opožděnost. Konstatoval, že odvolací rozhodnutí žalovaného bylo, tak jako v řízení před správním orgánem prvního stupně, doručováno na elektronickou adresu zástupce žalobce dne 17. března 2014, přičemž cílový server opět neodeslal oznámení o doručení napadeného rozhodnutí. Z toho důvodu bylo rozhodnutí podle § 19 odst. 8 správního řádu následně odesláno na adresu bydliště zástupce žalobce a v souladu s § 24 odst. 1 správního řádu doručeno fikcí dne 31. března 2014. Lhůta pro podání žaloby tak uplynula dne 2. června 2014, žaloba však byla soudu doručena až po jejím uplynutí dne 25. června 2014.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[6] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl usnesení krajského soudu kasační stížností z důvodu dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Stěžejní kasační námitkou učinil skutečnost, že rozhodnutí správních orgánů nebyla na elektronickou adresu jeho zástupce vypravena v souladu s právními předpisy. Podle stěžovatele ze zákona č. 499/2004 Sb., o archivnictví a spisové službě a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a z prováděcí

pokračování

vyhlášky Ministerstva vnitra č. 259/2012 Sb., o podrobnostech výkonu spisové služby, vyplývá, že správní orgán je povinen odesílat datové zprávy z výpravny. Tvrdil, že datové zprávy byly vypraveny z osobních e-mailů zaměstnanců správních orgánů, čímž nebyl naplněn postup § 19 odst. 8 správního řádu, podle kterého se správní orgán pokusí doručit nejdříve na elektronickou adresu stěžovatele a až následně na adresu bydliště. Nedodržení postupu dle § 19 odst. 8 správního řádu pak zakládá nezákonnost doručení fikcí na adresu bydliště.

[7] Skutečnost, že je správní orgán povinen vypravovat datové zprávy z elektronické podatelny, dokládá stěžovatel i judikaturou Nejvyššího správního soudu, konkrétně rozhodnutími č. j. 1 Ans 5/2010 - 172 a č. j. 1 Ans 8/2008 - 105. Stěžovatel má za to, že pokud judikatura v těchto rozsudcích učinila závěr, že podání směřující vůči orgánu veřejné moci musí být doručováno na adresu elektronické podatelny, lze z ní *a contrario* dovodit, že správní orgány mají povinnost doručovat účastníkům řízení, kteří požádají o doručování na elektronickou adresu, rovněž pouze z adresy elektronické podatelny. Tuto povinnost stěžovatel prokazuje též neoznačeným, nedatovaným a nezděrovaným stanoviskem, jež stěžovatel připisuje Ministerstvu vnitra.

[8] Dále stěžovatel namítl, že zachování domény na e-mailových adresách úředních osob není skutečností, která by ospravedlňovala odeslání datové zprávy z osobních emailů. Doručování z jiných adres než z adresy elektronické podatelny podle stěžovatele zakládá zjevnou právní nejistotu v případech, kdy správní úřad nemá elektronickou podatelnu zřízenou na své vlastní internetové adrese. Zástupce stěžovatel měl v době doručování datové zprávy zapnutý na své elektronické adrese SPAM filtr tak, aby byly doručovány jen zprávy z elektronických podatelen správních úřadů, se kterými komunikoval. V případě, že by byla zpráva odeslána v souladu s předpisy z elektronické podatelny, byl by e-mail zcela jistě zástupci stěžovatele doručen.

[9] Pokud jde o řízení před krajským soudem, stěžovatel namítl, že při doručování odvolacího rozhodnutí žalovaného nebylo prokázáno vypravení datové zprávy správním orgánem, přičemž stěžovatel považuje za absurdní prokazování doručení pouhým listinným výpisem z elektronické spisové služby („nějakým programem“) správního orgánu.

[10] Nezákonnost napadeného usnesení krajského soudu spatřuje též v tom, že neobsahuje výrok o vrácení uhrazeného soudního poplatku.

[11] Stěžovatel proto navrhl napadené usnesení zrušit a věc vrátit soudu k dalšímu řízení.

[12] Žalovaný se ke kasační stížnosti stěžovatele vyjádřil tak, že trvá na tom, že doručování podle § 19 odst. 8 správního řádu bylo v souladu se zákonem. Právě pro nepotvrzení přijetí datové zprávy správní orgán postupoval v souladu s § 19 odst. 8 správního řádu a doručil rozhodnutí na adresu trvalého bydliště zástupce stěžovatele. Žalovaný má za to, že tvrzení stěžovatele jsou tvrzeními účelovými.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[13] Kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud proto přezkoumal napadené rozhodnutí krajského soudu podle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., byv vázán rozsahem a důvody kasační stížnosti, a dospěl k závěru, že kasační stížnost důvodná není.

[14] Nejvyšší správní soud předesílá, že v případě napadení usnesení o odmítnutí žaloby lze uplatnit pouze kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tedy nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí žaloby. Kasační přezkum se omezuje pouze na posouzení závěru krajského soudu o včasnosti, resp. opožděnosti podané žaloby. Stěžovatel si byl, resp. musel si být při podání žaloby vědom skutečnosti, že žalovaný právní moc napadeného rozhodnutí odvíjí od jeho doručení stěžovateli náhradním způsobem podle § 19 odst. 8 a § 24 odst. 1 správního řádu, tudíž především měl – vedle žalobních bodů vůči napadenému rozhodnutí žalovaného a řízení, jež předcházelo jeho vydání – adekvátně argumentovat a navrhnout důkazy k prokázání včasnosti žaloby, resp. k neúčinnosti doručení napadeného rozhodnutí. Stěžovatel se však omezil na povšechné tvrzení, že se žalovaný nepokusil doručovat na elektronickou adresu, resp. že ze spisu nevyplývá žádný věrohodný důkaz v tomto směru, aniž by se konkrétně vypořádal s přehledem odeslaných zásilek vygenerovaným elektronickou spisovou službou, který ve správním spisu obsažen je. Z něj vyplývá, že napadené rozhodnutí, resp. jeho konkrétně identifikovaný stejnopis, bylo nejprve odesláno přes e-výpravnu na adresu ro.kr@centrum.cz, s datem vypravení a doručení 17. března 2014, následně 20. března 2014 poštou doporučeně na adresu trvalého pobytu zástupce stěžovatele.

[15] Teprve v kasační stížnosti stěžovatel zpochybňuje průkaznost přehledu odeslaných zásilek, k čemuž poprvé v kasační stížnosti připojuje námitku, že rozhodnutí žalovaného bylo na elektronickou adresu zástupce odesláno nezákonně ze služební elektronické adresy zaměstnance žalovaného, který ani v řízení nevystupoval jako úřední osoba, a nikoli z adresy elektronické podatelny. Tím zřejmě reagoval na vyjádření žalovaného v řízení před krajským soudem, který krajskému soudu dále předložil dokument označený jako „prohlížení odeslané zásilky“, z něhož vyplývá konkrétněji, že rozhodnutí žalovaného bylo 17. března 2014 odesláno prostřednictvím spisové služby žalovaného z jeho e-výpravy, resp. z e-mailu pracovnice podatelny a výpravy bosanska@kraj-jihocesky.cz na adresu ro.kr@centrum.cz, se znakem zaručeného elektronického podpisu. Toto vyjádření žalovaného bylo stěžovateli krajským soudem zasláno na vědomí, stěžovateli bylo doručeno 28. července 2014, stěžovatel na něj nijak nereagoval, resp. své povšechné žalobní tvrzení v tomto směru nijak nerozvedl, načež krajský soud o necelý měsíc později, 20. srpna 2014, žalobu pro opožděnost napadeným usnesením odmítl.

[16] Z tohoto pohledu lze podstatnou část argumentace stěžovatele obsažené v kasační stížnosti označit za nepřipustnou, neboť se opírá o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před krajským soudem, ač tak učinit mohl (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). Přípustnost kasační stížnosti lze opřít pouze o argumentaci, že krajský soud nezákonně vyhodnotil opožděnost žaloby ve vztahu k prokázání, že byl učiněn neúspěšný pokus doručit rozhodnutí žalovaného na elektronickou doručovací adresu tehdejšího zástupce žalobce (srov. v této souvislosti nedávný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 186/2014-29 z 26.

pokračování

listopadu 2014, který se týkal doručování na elektronickou adresu téhož zástupce stěžovatele, tj. ro.kr@centrum.cz).

[17] Nejvyšší správní soud přesto k argumentaci stěžovatele týkající se odeslání rozhodnutí z nezpůsobilé e-mailové adresy žalovaného nad rámec nutných důvodů rozhodnutí uvádí následující. Stěžovatelem zmiňovaná vyhláška v § 18 odst. 1 stanoví toliko, že „*veřejnoprávní původce odesílá dokumenty prostřednictvím výpravny, která opatří odesílaný dokument náležitostmi potřebnými k jeho odeslání.*“ Podle § 18 odst. 2 téže vyhlášky „*veřejnoprávní původce vybaví výpravnu zařízením umožňujícím odesílání datových zpráv z elektronických adres podatelny zveřejněných podle § 2 odst. 3 písm. c), odesílání datových zpráv prostřednictvím datové schránky podle § 2 odst. 3 písm. d), má-li ji veřejnoprávní původce zřízenou a zpřístupněnou, a odesílání datových zpráv jinými prostředky elektronické komunikace, pokud je veřejnoprávní původce připouští.*“ Tato úprava se však zjevně nijak nedotýká práv a povinností účastníků správního řízení. Práva a povinnosti účastníků správního řízení v oblasti doručování upravuje správní řád. Zákon o archivnictví a spisové službě i jeho prováděcí vyhlášky jsou svým účelem i předmětem úpravy zcela odlišné od účelu a předmětu úpravy správního řádu. Jak plyne z § 1 zákona o archivnictví a spisové službě, upravuje tento zákon zejména nakládání s archiváliemi, soustavu archivů a spisovou službu veřejnoprávních původců. Vyhláška se v citovaném ustanovení opírá o zmocňovací ustanovení § 70 odst. 1 písm. i) zákona č. 499/2004 Sb. („*Prováděcí právní předpis stanoví podrobnosti výkonu spisové služby, a to ... odesílání dokumentů,*“); toto zmocnění zjevně směřuje ke stanovení technicko-organizačních podrobností spisové služby. Vyhláška stanoví povinnost vybavit výpravnu zařízením pro odesílání zpráv z elektronických adres podatelny, nezakládá však povinnost používat v rámci výpravny vždy jen adresu elektronické podatelny pro odesílání zpráv, resp. – a to je podstatné – nespojuje s použitím jiné odesílací elektronické adresy důsledek v podobě neúčinnosti odeslání, resp. doručení zprávy. Takovou povinnost, resp. důsledek jejího nesplnění nestanoví ani § 67 zákona č. 499/2004 Sb., upravující odesílání dokumentů, ani § 69a obsahující zvláštní ustanovení o dokumentech v digitální podobě, a nic takového neplyne ani z obecných ustanovení správního řádu o doručování.

[18] Stěžovatelem zmíněnou judikaturu zdejšího soudu, ze které *a contrario* (lépe: analogicky) dovozuje povinnost správního orgánu odesílat zprávy (jen) z elektronické podatelny, rovněž nelze na projednávanou věc uplatnit. Důvod, který vedl zdejší soud k výše uvedeným závěrům, je ten, že ačkoli správní orgán vystupuje jako jeden subjekt, může mít fakticky stovky zaměstnanců a není možné klást naroveň doručení zprávy na elektronickou adresu technika zajišťujícího chod budovy správního orgánu a doručení do oficiální elektronické podatelny správního orgánu. Oba uvedené judikáty řeší pouze doručení zprávy do sféry adresáta (správního orgánu), nikoli odeslání zprávy ze sféry odesílatele. Stejně tak je doručování upraveno i v jiných procesních předpisech. Obecně není v procesních předpisech kladen nárok na místo odeslání podání, nýbrž právě na místo, kde se podání dostává do sféry adresáta. Nutno vzít v úvahu i skutečnost, že doručování na elektronickou adresu (e-mailem) není průkazné a ze strany veřejné moci garantované (oproti systému datových schránek), proto také procesní předpisy účinnost doručení svazují s aktivním jednáním na straně adresáta v podobě potvrzení doručení ve stanovené lhůtě, opatřené nadto uznávaným elektronickým podpisem adresáta (srov. § 19 odst. 8 správního řádu).

[19] Doménová adresa obsahující název, resp. zkratku názvu správního orgánu nepochybně není zárukou, že zpráva skutečně od správního orgánu pochází, je to však pravděpodobné. Proto by ve fázi před ověřením identity odesílatele a autenticity samotné zprávy neměl účastník řízení tuto zprávu odstranit do nevyžádané pošty. Jak uvádí i stěžovatel, ani sama skutečnost, že zpráva nese adresu podatelny správního orgánu, totiž nezaručuje, že zpráva skutečně od správního orgánu pochází. Identifikaci odesílatele a autenticitu dokumentu zajišťuje zaručený elektronický podpis, nikoli adresa, ze které byla zpráva vypravena. Shodná je judikatura zdejšího soudu, kterou stěžovatel sám připomíná (rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Ans 5/2010 - 6) a která říká, že je to právě elektronický podpis, který zaručuje identifikaci odesílatele: *„Zaručený elektronický podpis je tak v současné době jedním z hlavních nástrojů identifikace a autentizace osob v prostředí internetu, přičemž identifikaci lze zjednodušeně vymezit jako zjištění identity subjektu, zatímco autentizaci jako ověření, že subjekt je tím, za koho se prostřednictvím této identity vydává.“* Proto nelze přisvědčit námitce, že odeslání zprávy ze služebního e-mailu pracovnice podatelny, namísto e-mailu elektronické podatelny, samo o sobě zakládá právní nejistotu v doručování.

[20] Stěžovatel dále namítá, že pouze z důvodu zapnutého SPAM filtru nedošlo k doručení zprávy, a sám výslovně uvádí, že pokud by přistoupil k jinému nastavení SPAM filtru, zpráva by mu byla doručena. Komunikace prostřednictvím elektronických adres však s sebou nese riziko obtěžujících zpráv (SPAM), resp. přehlédnutí úřední zásilky ve zmeti spamů či zachycení úřední zásilky spamovým filtrem, které však na sebe stěžovatel dobrovolně bere tím, že správní orgán požádá o tento způsob doručování. Stěžovatel tvrdí, že byl zkrácen na svých právech, avšak nemožnost seznámit se s elektronickou zprávou si zapnutím spamového filtru, jak tvrdí, zjevně způsobil sám. Stěžovatel si musí být vědom toho, že pokud sám omezuje možnosti doručení zprávy, vystavuje se nebezpečí, že mu zpráva nebude moci být preferovaným způsobem doručena.

[21] Postup, kterým bylo rozhodnutí žalovaného správního orgánu doručeno postupem podle § 19 odst. 8 správního řádu na elektronickou adresu zástupce stěžovatele, byl proto v souladu se zákonem. Zpráva se nevrátila zpět jako nedoručitelná a zástupce stěžovatele nepotvrdil její převzetí nejpozději následující pracovní den po odeslání zprávy, proto správní orgán doručil rozhodnutí na adresu zástupce stěžovatele a toto rozhodnutí bylo doručeno náhradním způsobem dne 31. března 2014 v souladu s § 24 odst. 1 správního řádu; tuto skutečnost ostatně stěžovatel nijak nerozporoval. Svůj závěr o tom, že žalovaný učinil pokus doručit rozhodnutí na elektronickou doručovací adresu zástupce stěžovatele, krajský soud opřel o přehled odeslaných zásilek vygenerovaný elektronickou spisovou službou, který byl součástí listinného správního spisu, tento závěr podepřel též podrobný náhled z elektronické spisové služby, nazvaný „prohlížení odeslané zásilky“, jež žalovaný připojil jako důkaz ke svému vyjádření. Jistě by i proti tomuto dokumentu bylo možno namítat, že jde o pouhý snímek, resp. tiskovou sestavu, podstatné však je, že stěžovatel zůstal v řízení před krajským soudem v tomto směru zcela pasivní, v žalobě se omezil na povšechné tvrzení, že ve spise se žádný věrohodný důkaz odeslání rozhodnutí na elektronickou adresu zástupce žalobce nenachází, a nereagoval ani na vyjádření žalovaného, přestože mu bylo krajským soudem zasláno na vědomí s dostatečným časovým prostorem k případné replice. Za dané situace proto nelze dospět k závěru, že by krajský

pokračování

soud pro svá zjištění neměl oporu ve spisu, resp. v provedeném dokazování. Krom toho, je to především krajský soud, který je povolán přezkoumat napadené správní rozhodnutí a řízení, jež mu předcházelo, v tzv. plné jurisdikci, včetně otázek skutkových ve světle provedeného dokazování, o nichž si sám učiní úsudek; intervence ze strany kasačního soudu je v tomto ohledu zcela výjimečná.

[22] Stěžovatel dále namítal nezákonnost napadeného usnesení krajského soudu pro absenci výroku o vrácení soudního poplatku. K této námitce Nejvyšší správní soud uvádí, že soudní poplatky spadají pod náklady řízení (§ 57 odst. 1 s. ř. s.) a soud o povinnosti nahradit náklady řízení rozhoduje zpravidla v rozsudku nebo usnesení, jímž se řízení končí (§ 61 odst. 1 s. ř. s.). Rozhodnutí o vrácení soudního poplatku *stricto sensu* sice není rozhodnutím o povinnosti nahradit náklady řízení, pokud však soudní řád správní v § 61 odst. 1 s. ř. s. připouští v soudněsprávním řízení, oproti občanskému soudnímu řízení (srov. § 151 a 166 občanského soudního řádu), že o povinnosti nahradit náklady řízení lze rozhodnout i po přijetí rozsudku nebo usnesení, jímž se řízení končí, není žádný rozumný důvod vyloučit analogickou aplikaci tohoto ustanovení i na rozhodování o vrácení soudního poplatku podle § 10 odst. 3 *in fine* zákona o soudních poplatcích. Jinak řečeno, soud může i poté, co bylo řízení usnesením zastaveno, rozhodnout samostatným usnesením o vrácení soudního poplatku.

[23] V odpovědi na kasační námitku stěžovatele nicméně nutno uzavřít, že chybějící výrok o vrácení soudního poplatku v napadeném usnesení nemůže způsobit jeho nezákonnost, a to již proto, že kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. omezuje uplatnitelný důvod kasační stížnosti pouze na nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Tvrzenou nezákonnost spočívající v absenci výroku o vrácení soudního poplatku tímto kasačním důvodem vůbec postihnout nelze. Tato kasační námitka je proto podle § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřipustná (srov. též analogické ustanovení § 104 odst. 2 s. ř. s., podle něhož je nepřipustná kasační stížnost směřující jen proti výroku o nákladech řízení). Na svých právech však stěžovatel žádnou újmu neutrpí, neboť o vrácení soudního poplatku může krajský soud rozhodnout později samostatným usnesením, jak bylo uvedeno v předchozím odstavci.

IV. Závěr a náklady řízení

[24] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti usnesení krajského soudu v souladu s § 110 odst. 1 větou druhou s. ř. s. vyhodnotil jako nedůvodnou a zamítl ji.

[25] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 60 s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Žalovaný sice ve věci úspěch měl, podle obsahu spisu mu však nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. prosince 2014

Mgr. Jana Brothánková
předsedkyně senátu